

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi május hó 23. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A másodfokú bíróság az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.242/2015/97. számú ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe a 2016. évi november hó 9. napjától a 2017. évi május hó 23. napjáig előzetes fogvatartásban eltöltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat 5.000 (ötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék 12.B.242/2015/97. számú 2016. november 9. napján kelt ítéletével vádlottat emberölés bűntettének kísérlete miatt 3 év 6 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a Pécsi Járásbíróság 14.B.1128/2011/97. számú ítéletével kiszabott 4 hónap felfüggesztett fogházbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, amelyet a Pécsi Fellebbviteli Főügyészség fenntartott.

A vádlott és védője az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vették, azonban a vádlott 6. sorszám alatt a másodfokú bírósághoz intézett beadványában újabb tanúk kihallgatására tett indítványt, valamint bűnösségének megállapítását és a cselekmény minősítését is kifogásolta.

Az ítéltábla az ügyészi fellebbezés alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírált és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, annak kiegészítésére kizárólag azért volt szükség, mert a határozat kihirdetése után a vádlottat újra elítélték, illetve elrendelték a kiadatási letartóztatását.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást – figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjában írtakra – az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészítette ki:

A Fővárosi Törvényszék vádlottat 35.Beü.1562/2016/11. számú, 2016. december 14. napján kelt végzésével átadási letartóztatásba helyezte és elrendelte halasztott átadását.

A vádlottat a Pécsi Járásbíróság 2017. február 21. napján kelt és jogerős 4.B.22/2016/30. számú ítéletével a 2015. február 25. napján elkövetett lopás vétsége miatt 40 nap elzárásra ítélte.

Az ekként kiegészített tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt, okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok aprólékos és minden részletre kiterjedő mérlegelése és értékelése után állapította meg. A vádlott ugyan nem tagadta, hogy a sértett sérüléseit ő okozta, azonban a vádlotthatározottan állította, hogy jogos védelmi helyzetben cselekedett.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a vádbeli eseményeket a vádlotton, valamint az unokaöccsén, ifj. sértett 1sértetten kívül kizárólag tanú 1látta. Így az ő vallomásaikat kellett összevetni az eljárás egyéb adataival, különösen az orvosszakértői véleménnyel és a helyszíni szemle adataival. Ezeket a perbeli adatokat az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelően mérlegelte, és helyesen állapította meg, hogy a szakértői vélemény, illetve a helyszínen talált nyomok alapvetően ifj. sértett 1sértett vallomását támasztják alá. Az ő vallomását erősíti meg tanú 1vallomása is, aki ugyan érdektelennek nem tekinthető, hiszen a sértett élettársa volt a vádbeli időszakban. Ugyancsak helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a vádlott az eljárás során több alkalommal egymásnak ellentmondó körülményekre és tényekre hivatkozott, vallomását az orvosszakértői vélemény is cáfolta.

Mindezekre figyelemmel a törvényszék helyesen vetette el a vádlott vallomását, és meggyőző az érveléssel fogadta el a sértett vallomását.

A bizonyítékok mérlegelését sérelmező, így lényegében felmentésre irányuló vádlotti indítvány – melyet a másodfokú eljárásban terjesztett elő – nem megalapozott.

A helyesen megállapított tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, a cselekmény minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

Amint arra az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott, a vádlott egy élet kioltására alkalmas késsel támadt ifj. sértett 1ra és kizárólag a sértett védekezésének köszönhetően maradt el a súlyosabb eredmény. Kétségtelen, hogy a sértett csupán nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, azonban a vádlott által használt eszközökből, a szúrás erejéből, valamint a támadás szándékolt irányából egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy a vádlottnak számolnia kellett azzal, hogy a sértett mellkasát érő szúrás az életét is kiolthatja. Így helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott eshetőleg ölési szándékkal cselekedett, így a cselekményét alappal minősítette emberölés büntette kísérletének.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt feltárta és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

Az ügyészi indítványnak megfelelően további súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy a vádlott a hozzátartozója, unokaöccse sérelmére követte el a cselekményét.

Ugyanakkor lényeges, a büntetés kiszabását alapvetően meghatározó enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a sértetti közrehatást. A vádlott fogadta be a lakásába unokaöccsét, ifj. sértett és sértettet és élettársát. Általános elvárás lehet ilyen esetben a szívességi lakáshasználótól, hogy betartsa a neki szállást biztosító személy által meghatározott szabályokat. Ha a befogadó úgy látja, hogy nem biztosít szállást a továbbiakban a korábban befogadott személyek számára, akkor minden indokolás nélkül felszólíthatja őket a lakás elhagyására, és ennek a befogadott személyek kötelesek is eleget tenni, és a lakást elhagyni. Ifj. sértett és sértett és tanú 1a vádlottnak nem tetsző életmódot folytattak, ezért a vádlott felszólította őket a lakás elhagyására, amelynek sem a sértett, sem élettársa nem tettek eleget. Ezt igazolja a törvényszéki iratok között 27. sorszám alatt elfekvő irat is, mely szerint a vádlott már 2013. november 28-án bejelentette az önkormányzathoz, hogy a sértett és az élettársa nem hajlandók elhagyni a lakását, és a hatóság segítségét kérte ebben az ügyben. Mindezekből az állapítható meg, hogy ifj. sértett és sértett és élettársa teremtették meg azt a konfliktushelyzetet, amely végül a vádlott által elkövetett cselekményhez vezetett. Mindez pedig sértetti közrehatásnak tekinthető, melyet nagy nyomatékkal kellett a vádlott javára értékelni.

Ugyanakkor a vádlott személyében rejlő nagyobb fokú társadalomra veszélyességre utal többszörös büntetettsége, magyarországi és külföldi elítélései.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés-büntetés semmiképpen nem tekinthető enyhének, az arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény konkrét tárgyi súlyával, igazodik annak csekély eredményéhez. Erre tekintettel a másodfokú bíróság sem a büntetés súlyosítására, sem annak enyhítésére nem látott indokot.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság a Be.371.§ (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt továbbmenően beszámította.

A másodfokú bíróság a Be.381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére, amely a kirendelt védő díjából állt.

A vádlott a másodfokú eljárás során bizonyítási indítványt terjesztett elő, tanúként kérte kihallgatni V. Gy.-t. V. Gy. a vádlott vallomása szerint sem látta az eseményeket, kizárólag a sértett és **tanú1** életmódjáról tudott volna nyilatkozni. E körben a tényállás a szükséges és indokolt mértékben felderített, további bizonyításnak sem a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása, sem a büntetés kiszabása tekintetében nincs jelentősége. Ezért a másodfokú bíróság a bizonyítási indítványt elutasította.

Pécs, 2017. május 23.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.242/2015/97. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.59/2016/7. számú végzésével 2017. évi május hó 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke